

Sprzeczności krajowych regulacji rachunkowości w zakresie instrumentów finansowych – artykuł dyskusyjny

Małgorzata Rówińska*

Streszczenie: *Cel* – Celem artykułu jest wskazanie obszarów braku spójności między regulacjami ustawy o rachunkowości i rozporządzenia dotyczącego rachunkowości instrumentów finansowych.

Metodologia badania – Krytyczna analiza krajowych regulacji rachunkowości w kontekście oceny zgodności zasad wyceny instrumentów finansowych, synteza, dedukcja.

Wynik – Występujące sprzeczności w krajowych regulacjach prawnych w zakresie rachunkowości instrumentów finansowych odnoszą się w szczególności do kwestii związanych z wyceną i ujmowaniem jej skutków. Brak spójności prawnej zauważono także w odniesieniu do jednostek mikro.

Oryginalność/wartość – Artykuł jest artykułem dyskusyjnym wskazującym brak spójności krajowych regulacji rachunkowości w obszarze instrumentów finansowych. Zdaniem autora prowadzi to do rozbieżności rozwiązań stosowanych przez jednostki, czego skutkiem jest brak porównywalności informacji generowanych przez różne jednostki gospodarcze.

Słowa kluczowe: instrumenty finansowe, wycena, kapitał z aktualizacji wyceny

Wprowadzenie

Zasady rachunkowości instrumentów finansowych w Polsce regulowane są ustawą o rachunkowości (Ustawa, 1994, zwana dalej ustawą) oraz rozporządzeniem w sprawie szczegółowych zasad uznawania, metody wyceny, zakresu ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych (zwane dalej rozporządzeniem). Rozporządzenie jako akt wykonawczy do ustawy obowiązuje na mocy art. 81 ust. 2 pkt 4 ustawy o rachunkowości. Zostało wprowadzone do krajowych regulacji rachunkowości w 2001 roku¹ (z mocą obowiązywania od 2002 r.) i z uwzględnieniem szeregu zmian obowiązuje do dzisiaj².

Z prawnego punktu widzenia w Polsce występuje hierarchiczne uporządkowanie źródeł prawa (art. 91 Konstytucji RP). Z porządku tego wynika, że ustawy mają zawsze pierwszeń-

* dr hab. Małgorzata Rówińska, prof. UE, Katedra Rachunkowości, Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach, e-mail: malgorzata.rowinska@ue.katowice.pl.

¹ Dz.U. 2001 nr 149, poz. 1674.

² Obecnie obowiązująca treść rozporządzenia została ogłoszona w postaci jednolitego tekstu obwieszczeniem Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 stycznia 2017 r. Dz.U. 2017, poz. 277.

stwo przed rozporządzeniami, które muszą się na nich opierać (chyba, że są to rozporządzenia z mocą ustawy). Dlatego też zapisy rozporządzenia (aktu niższego rzędu) nie mogą stać w sprzeczności z podstawowym aktem prawnym, jakim jest ustawa. Odnosząc tę zależność do regulacji zasad rachunkowości w zakresie instrumentów finansowych, rozporządzenie nie może, a raczej nie powinno, zawierać zapisów, które byłyby rozbieżne (sprzeczne) z treścią ustawy o rachunkowości. Tymczasem zauważyć można, że takie rozbieżności występują, co skutkuje tym, że jednostki stosujące przepisy rozporządzenia nie spełniają niektórych postanowień ustawy.

Biorąc pod uwagę regulacje odnoszące się do instrumentów finansowych, wyodrębnić można dwie grupy jednostek, a mianowicie te, które stosują wyłącznie zapisy ustawy oraz te, które stosują regulacje wynikające z rozporządzenia. Chciałoby się dodać, że te drugie jednostki stosują regulacje rozporządzenia i ustawy, ale niestety wprowadzone w ostatnich latach zmiany w ustawie i rozporządzeniu doprowadziły do powstania sprzeczności między nimi.

Niniejszy artykuł, mający charakter dyskusyjny, wskazuje obszary braku spójności, jakie zdaniem autorki występują w polskich regulacjach rachunkowości odnoszących się do instrumentów finansowych. Z tego też powodu celem niniejszego artykułu jest krytyczna analiza zapisów ustawy o rachunkowości oraz rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad uznawania, metod wyceny, zakresu ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych i wskazanie braku spójności niektórych istotnych zapisów odnoszących się w szczególności do wyceny instrumentów finansowych w wartości godziwej. W artykule podjęto próbę uzasadnienia niektórych rozwiązań, niemniej jednak z racji sprzeczności zapisów prawnych, nie zdecydowano się na wskazanie właściwego (poprawnego) rozwiązania. Dla realizacji wskazanego celu wykorzystano metodę analizy regulacji rachunkowości (w szczególności ustawy o rachunkowości oraz rozporządzenia) i syntezy, a przy sformułowaniu wniosków wykorzystano metodę dedukcji.

1. Zakres podmiotowy regulacji rozporządzenia w sprawie rachunkowości instrumentów finansowych

Ustawa o rachunkowości oraz rozporządzenie dotyczące rachunkowości instrumentów finansowych nie stanowią odrębnych samodzielnie funkcjonujących regulacji, oba te akty prawne powinny wskazywać jednolite zasady, także w kontekście zakresu podmiotowego.

Pierwotnie rozporządzenie obowiązywało wszystkie jednostki będące podmiotami ustawy o rachunkowości. W 2004 roku ograniczono ten obowiązek do jednostek, których sprawozdanie podlegało obowiązkowi badania (par. 2a rozporządzenia). W 2015 roku zapis ten został uchylony i obecnie rozporządzenie obowiązuje (na mocy art. 81 ustawy) wszystkie jednostki będące podmiotem ustawy o rachunkowości. Należy jednak zaznaczyć, że w art. 28b ustawy wskazano jednostki, które nie mają obowiązku stosowania przepisów wynikających z aktów wykonawczych do ustawy, w tym rzeczzonego rozporządzenia. Należą

do nich jednostki, które za poprzedni rok obrotowy nie przekroczyły co najmniej dwóch z następujących trzech wielkości:

- 1) 17 mln zł – w przypadku sumy bilansowej na koniec roku obrotowego,
- 2) 34 mln zł – w przypadku przychodów netto ze sprzedaży towarów i produktów za rok obrotowy,
- 3) 50 osób – w przypadku średniorocznego zatrudnienia w przeliczeniu na pełne etaty.

Wymienione limity nie odnoszą się do jednostek wymienionych w art. 3 ust. 1e pkt 1–6 ustawy o rachunkowości, a także do jednostek mikro, co zostało wyeksponowane w art. 28b ust. 2 ustawy.

Podsumowując, regulacje rozporządzenia stosują wszystkie jednostki objęte ustawą o rachunkowości, w tym także jednostki mikro, przy czym jednostki spełniające wyżej wymienione limity, na zasadzie dobrowolnego wyboru, mogą nie respektować przepisów rozporządzenia. I tu pojawia się pierwsza wątpliwość, a dotyczy ona jednostek mikro. Z jednej strony ustawa wyraźnie podaje, że te jednostki obowiązują regulacje rozporządzenia, z drugiej strony w art. 28a ustawy wskazuje się, że jednostki mikro nie dokonują wyceny aktywów i pasywów w wartości godziwej i skorygowanej cenie nabycia. Z kolei w myśl rozporządzenia, te dwie kategorie wyceny – „zakazane” dla jednostek mikro – stanowią podstawę okresowej wyceny instrumentów finansowych. Paragraf 14 rozporządzenia nakłada obowiązek wyceny instrumentów finansowych w wiarygodnie ustalonej wartości godziwej. Wyjątek stanowią dwie kategorie instrumentów finansowych, które podlegają wycenie w skorygowanej cenie nabycia oraz składniki aktywów finansowych o ustalonym terminie wymagalności, dla których nie jest możliwe ustalenie wartości godziwej. Te ostatnie podlegają wycenie w cenie nabycia. Ponadto rozporządzenie umożliwia wycenę należności o krótkim terminie wymagalności (do 3 miesięcy) w kwocie wymaganej zapłaty. Skoro jednostki mikro nie mogą stosować do wyceny wartości godziwej i skorygowanej ceny nabycia, można by domniemywać, że powinny wyceniać aktywa finansowe w cenie nabycia (ewentualnie w kwocie wymaganej zapłaty). Nasuwają się jednak trzy pytania.

Po pierwsze, skoro zgodnie z rozporządzeniem w cenie nabycia wycenia się tylko takie aktywa finansowe, dla których nie jest możliwe ustalenie wartości godziwej, to czy zakaz wyceny w wartości godziwej, jaki został nałożony na jednostki mikro, skutkuje koniecznością stosowania wyceny w cenie nabycia? Takie podejście nie odpowiada założeniom wyceny wskazanym w rozporządzeniu. Cena nabycia stanowi podstawę wyceny wyłącznie w nietypowych sporadycznych przypadkach, kiedy to jednostka nie jest w stanie wiarygodnie ustalić wartości godziwej (różne sposoby jej wyznaczania podane są w par. 15 rozporządzenia). Przyczyną braku możliwości wyceny w wartości godziwej na pewno nie jest ustawowy zakaz takiej wyceny odnoszący się do jednostek mikro. Nie rozstrzygnięta pozostaje zatem wątpliwość dotycząca zasady wyceny aktywów finansowych innych niż krótkoterminowe należności.

Drugie pytanie odnosi się do zobowiązań: jaką zasadę powinny stosować jednostki mikro do ich wyceny? Według rozporządzenia podlegają one wycenie albo w skorygowanej cenie nabycia albo wartości godziwej (par. 18 rozporządzenia).

Następne pytanie (wątpliwość) odnosi się do kategorii instrumentów finansowych. Do których kategorii jednostki mikro powinny kwalifikować nabyte aktywa czy zobowiązania finansowe? Z punktu widzenia zasad wyceny żadna z kategorii nie pozwala na wycenę na innym poziomie niż wartość godziwa czy skorygowana cena nabycia (uwzględniając drobne wyjątki, o których wspomniano wyżej). To kolejny problem dotyczący jednostek mikro.

Podsumowując, wprowadzony w ustawie o rachunkowości – dla jednostek mikro – zakaz stosowania do wyceny wartości godziwej i skorygowanej ceny nabycia, pozostaje w zgodzie z dyrektywą Unii Europejskiej (art. 36), stoi jednak w sprzeczności z zasadami wynikającymi z regulacji rozporządzenia.

2. Ujmowanie skutków przeszacowania w kapitale z aktualizacji wyceny

Kwestią, na którą należy zwrócić uwagę w kontekście analizy spójności regulacji ustawy i rozporządzenia jest także wycena aktywów finansowych przez kapitał z aktualizacji wyceny. Z zapisów art. 35 ustawy wynika, że w zakresie aktywów finansowych odnoszenie skutków wyceny przez kapitał odnosi się wyłącznie do aktywów długoterminowych. Jak wiadomo, w rozumieniu ustawy aktywa długoterminowe to te, których jednostka nie zamierza sprzedać przed upływem roku. I wyłącznie dla tej grupy aktywów finansowych ustawa wskazuje wycenę przez kapitał. Krótkoterminowe aktywa finansowe natomiast rozlicza się zawsze wynikowo.

Z kolei rozporządzenie daje możliwość wyboru wyceny aktywów finansowych przez kapitał, jeżeli zostały one zakwalifikowane do kategorii aktywów dostępnych do sprzedaży. Z par. 9 rozporządzenia wynika, że do tej kategorii zalicza się aktywa niespełniające cech pozostałych trzech kategorii, czyli aktywa spełniające wszystkie następujące cechy (par. 6–9 rozporządzenia):

- przynoszą jednostce korzyści w okresie powyżej 3 miesięcy (z wyjątkiem instrumentów pochodnych),
- zostały nabyte poprzez pośrednika (czyli nie miała miejsca bezpośrednia wymiana środków pieniężnych między stronami transakcji) – w przypadku aktywów finansowych o określonych terminach płatności,
- jednostka nie ma zamiaru (bądź możliwości) utrzymywania aktywów do terminu wymagalności.

Aktywa dostępne do sprzedaży mogą mieć charakter aktywów długoterminowych w rozumieniu ustawy (jeżeli okres wymagalności albo przewidywany czas utrzymywania ich przez jednostkę przekracza 1 rok) bądź krótkoterminowych (jeżeli okres ten mieści się w przedziale: powyżej 3 miesięcy do 1 roku włącznie).

Zgodnie z par. 21 rozporządzenia jednostka wybiera sposób odnoszenia skutków okresowej wyceny aktywów dostępnych do sprzedaży i ujmuje je albo w wyniku albo w kapitale z aktualizacji wyceny. Rozporządzenie ponadto nakłada na jednostki obowiązek stosowanie tej samej zasady do wszystkich elementów tej kategorii.

Z analizy przytoczonych regulacji wynika, że przez kapitał mogą być rozliczane także aktywa krótkoterminowe w rozumieniu ustawy, co stoi w sprzeczności z zapisem art. 35 ust. 3 ustawy, stanowiącym, że „skutki wzrostu lub obniżenia wartości inwestycji krótkoterminowych wycenionych według cen rynkowych zalicza się odpowiednio do przychodów lub kosztów finansowych”.

Co prawda art. 35a ustawy w ust. 2 wskazuje, że różnice z przeszacowania wartości instrumentu finansowego wpływają na wynik finansowy lub kapitał z aktualizacji wyceny, więc można by wskazać spójność z zapisami rozporządzenia, niemniej jednak art. 35 ust. 4 nakazuje kapitałowe rozliczanie skutków wyceny wyłącznie dla długoterminowych inwestycji (z wyjątkiem nieruchomości oraz wartości niematerialnych i prawnych zaliczanych do inwestycji). W tym względzie można wskazać na brak spójności zapisów samej ustawy, czyli art. 35 i art. 35a. Można domniemywać, że art. 35 nie dotyczy inwestycji finansowych, ponieważ istnieje odnoszący się do nich art. 35a, ale to tylko domniemanie, niemające żadnych umocowań prawnych.

Oprócz kontrowersyjnej możliwości wyceny krótkoterminowych aktywów finansowych poprzez kapitał z aktualizacji wyceny, kwestią sporną wydaje się także sam sposób tworzenia kapitału. Art. 35 ust. 4 ustawy jednoznacznie opisuje zasady tworzenia kapitału, z których wynika jednoznacznie, że kapitał z aktualizacji wyceny tworzony dla inwestycji długoterminowych może wykazywać wyłącznie wartość dodatnią (wyłącznie zmiany wartości powyżej ceny nabycia są ujmowane poprzez kapitał, pozostałe zaś – rozliczane są wynikowo).

Uwzględniając na tym tle zapisy rozporządzenia stanowiące, że jednostka może rozliczać skutki przeszacowania albo przez wynik albo przez kapitał, można by interpretować je następująco: jednostka rozlicza skutki wyceny kapitałowo, jeżeli odnoszą się po pierwsze do długoterminowych aktywów, po drugie, na kapitał – zgodnie z ustawą – odnoszone są wyłącznie zmiany wartości powyżej ceny nabycia, a na wynik finansowy – wszystkie pozostałe. Jednakże z brzmienia par. 21 pkt 2 rozporządzenia wynika, że jednostka wybiera wyłącznie jeden ze sposobów odnoszenia skutków przeszacowania i stosuje do wszystkich aktywów traktowanych jako dostępne do sprzedaży. A zatem, jeżeli z polityki rachunkowości wynika, że jednostka rozlicza korekty wartości aktywów finansowych przez kapitał, to wszelkie korekty wartości zostają tam odniesione. Efektem jest możliwość wystąpienia ujemnego kapitału z aktualizacji wyceny (w przypadku odnotowania obniżenia wartości aktywów poniżej ceny ich nabycia). Takiego rozwiązania nie przewiduje ustawa. I znowu, można by pokusić się o domniemanie, że art. 35 nie dotyczy inwestycji finansowych. Wtedy rozporządzenie pozostawałoby w zgodzie z treścią art. 35a ust. 2 ustawy. Na razie jednak zapisy ustawy nie wykluczają z art. 35 inwestycji o charakterze finansowym, więc zarysowuje się istotna sprzeczność. W konsekwencji jednostki gospodarcze w swojej polityce rachunkowości mogą przyjąć różne rozwiązania, czego skutkiem będzie brak porównywalności informacji sprawozdawczych.

Na marginesie należy wspomnieć, że podejście do sposobu ujmowania skutków przeszacowania aktywów finansowych opisane w rozporządzeniu zgodne jest z regulacjami MSSF, które to wykorzystują koncepcję całkowitego dochodu. Wynika z niej, że wszystkie zmiany

w kapitale własnym (oprócz skutków transakcji z właścicielami, udziałowcami) tworzą sumę całkowitych dochodów, który odzwierciedla efekty działalności jednostki (Wszelaki, s. 315–318). Do dochodów zalicza się także rezultaty wyceny aktywów i zobowiązań według parametru wartości godziwej (Ferraro, s. 1325). Kapitał z aktualizacji wyceny stanowi element pozostałych całkowitych dochodów, które obejmują pozycje dochodów i kosztów nie ujętych w wyniku finansowym (par. 7 MSR 1), czyli ujmuje m.in. potencjalne zyski i straty osiągnięte z okresowej wyceny aktywów finansowych.

Polskie prawo bilansowe nie wprowadziło koncepcji całkowitego dochodu do sprawozdawczości finansowej. Odzwierciedleniem efektów działalności jest wynik finansowy, a kapitał z aktualizacji wyceny stanowi jeden z kapitałów rezerwowych. Odzwierciedla skutki aktualizacji niektórych aktywów oraz skutki utraty zdolności do kontynuowania działalności (Pfaff, s. 464). Czy zatem zasadne jest rozliczanie skutków wyceny aktywów dostępnych do sprzedaży w sposób analogiczny do MSSF?

Kolejny problem dotyczy rozwiązania kapitału. Ulega on rozwiązaniu z chwilą, gdy składnik aktywów, dla którego kapitał został utworzony, zostaje wycofany z ewidencji (np. w związku ze sprzedażą). Kwestia księgowego ujęcia rozwiązania kapitału została opisana w art. 35 ust. 5 ustawy: „na moment sprzedaży aktywów finansowych nadwyżkę z tytułu przeszacowania rozlicza się z kapitałem z aktualizacji wyceny”. Nadwyżka z przeszacowania oznacza skumulowaną dodatnią korektę wartości sprzedawanych aktywów finansowych.

W tym miejscu należy jeszcze raz podkreślić, że w przywołanym zapisie ustawa wskazuje wyłącznie na dodatnią wartość kapitału. Gdyby każda korekta była odzwierciedlona w kapitale (jak na to wskazują zapisy rozporządzenia), w momencie sprzedaży z kapitałem mogłaby być rozliczana nie tylko nadwyżka z przeszacowania, ale i „niedobór”. Takiego zapisu jednak w ustawie nie ma.

W każdym razie według ustawy dodatni kapitał rozliczany jest z korektą wartości aktywów finansowych, czego skutkiem jest ujęcie w wyniku finansowym przychodu ze sprzedaży oraz kosztu wyrażonego w cenie nabycia aktywów. W przypadku jednak, gdy dokonywane korekty wartości mają ostatecznie charakter kredytowy (zmniejszający), wartość sprzedanych aktywów finansowych ujęta w kosztach wyrażona będzie w cenie nabycia pomniejszonej o skumulowaną ujemną korektę wartości.

Rozporządzenie z kolei nie opisuje kwestii związanych z rozliczaniem, czy rozwiązywaniem kapitału. Zatem jednostki stosujące regulacje rozporządzenia powinny przyjąć w tej kwestii przepisy przywołanego powyżej art. 35 ustawy. Tyle tylko, że jak wykazano, określa on wyłącznie zasadę rozliczenia dodatniego kapitału. Jak zatem należy rozliczyć ujemny kapitał (jeśli jego wystąpienie jest w ogóle zgodne z ustawą o rachunkowości)?

Gdyby potraktować regulacje rozporządzenia przez analogię do zapisów MSSF, kapitał prezentujący skumulowane zyski/straty z przeszacowania aktywów finansowych, powinien być rozliczony wynikowo. Na moment sprzedaży skumulowane zyski powinny być zatem ujęte w przychodach, a skumulowane straty w kosztach. Rozporządzenie jednak jest aktem wykonawczym do ustawy, a nie MSSF, zatem traktowanie regulacji rozporządzenia przez analogię do MSSF nie jest właściwe.

Uwagi końcowe

Ustawa o rachunkowości oraz rozporządzenie stanowią źródła krajowego prawa regulującego rachunkowość instrumentów finansowych. Z hierarchii prawa wynika, że rozporządzenie stanowi uszczegółowienie treści ustawy. Niestety, w obecnym brzmieniu obu aktów prawnych zauważyć można brak spójności w niektórych istotnych obszarach. Brak spójności może wynikać z faktu, że rozporządzenie podporządkowane jest w dużej mierze regulacjom MSSF, które często w sposób odmienny do ustawy o rachunkowości traktuje niektóre zagadnienia. Brak uporządkowania zaprezentowanych w artykule kwestii prowadzi do odmienności zasad przyjmowanych przez poszczególne jednostki gospodarcze. Co prawda zgodnie z art. 4 ust. 1b, w trosce o zachowanie rzetelnego i jasnego obrazu sytuacji, jednostki mogą niestosować danego zapisu ustawy, uzasadniając to w informacji dodatkowej, niemniej jednak rozbieżności w interpretacji obowiązujących przepisów prowadzą do zakłócenia zachowania podstawowych cech informacji finansowych, w tym cechy porównywalności.

Wskazane w niniejszym artykule obszary braku spójności obu krajowych regulacji dotyczą – zdaniem autorki – podstawowych kwestii, jakimi jest wycena i zasady ujmowania jej skutków. W artykule generalnie ograniczono rozważania do aktywów wycenianych w wartości godziwej, niemniej jednak zauważyć można także rozbieżności dotyczące zakresu wyceny w skorygowanej cenie nabycia. Ten obszar będzie przedmiotem dalszych badań nad spójnością krajowych regulacji rachunkowości.

Literatura

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG. Dz. Urz. L 182/19 z 29.6.2013.
- Ferraro, O. (2011). Comprehensive Income in Italy: Reporting Preferences and Its effects on Performance Indicators. *Journal Of Modern Accounting and Auditing*, 7 (12).
- Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. Dz.U. 1997, nr 78 poz. 483 z późn. zm.
- MSR 1 (2016). *Prezentacja sprawozdań finansowych*. Warszawa: Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.
- Pfaff, J. (2011). Kapitały własne i ich ujęcie w ewidencji. W: J. Pfaff, Z. Messner (red.), *Rachunkowość finansowa z uwzględnieniem MSSF*. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN.
- Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad uznawania, metod wyceny, zakresu ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych (tekst jednolity). Dz.U. 2017, poz. 277.
- Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 lutego 2004 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad uznawania, metod wyceny, zakresu ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych. Dz.U. 2004, poz. 266.
- Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 27 października 2015 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad uznawania, metod wyceny, zakresu ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych. Dz.U. 2015, poz. 1850.
- Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości. T.j. Dz.U. 2016, poz. 1047 z późn. zm.

Wszelaki, A. (2010). Zasady sporządzania sprawozdania finansowego banku w świetle założeń koncepcyjnych Międzynarodowych Standardów Rachunkowości. *Studia i Prace Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie*, 14.

CONTRADICTIONS OF POLISH ACCOUNTING REGULATIONS ABOUT FINANCIAL INSTRUMENTS

Abstract: *Purpose* – The aim of the article is to indicate areas of the lack of cohesion within polish regulations concerning accounting of financial instruments.

Design/methodology/approach – The critical analysis of the polish accounting law for assessing the conformity of financial instruments' valuation principles, synthesis, deduction.

Findings – Contradictions in polish accounting law about financial instruments refer in particular to issues associated with the valuation and including effects for her. The lack of cohesion within a accounting law was noticed also with reference to micro entities.

Originality/value – The article indicates the lack of consistency of polish accounting law for financial instruments. This leads to divergence of solutions used by accounting entities, according to the author.

Keywords: financial instruments, valuation, revaluation reserve

Cytowanie

Rówińska, M. (2017). Sprzeczności krajowych regulacji rachunkowości w zakresie instrumentów finansowych – artykuł dyskusyjny. *Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia*, 4 (88/1), 191–198. DOI: 10.18276/frfu.2017.88/1-18.